

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

Ge julens välsignelser till människorna omkring dig, och vårt ansvar att inbjuda

Äldste Christopher Charles, England

Områdessjuttio

Mina käraste julminnen som den yngste av fyra pojkar var tiden jag tillbringade med mamma och pappa hemma tillsammans med mina bröder och deras fruar. Jag var den enda ensamstående medlemmen i familjen då.

Jag minns hur mycket jag tyckte om samtalen, retsamheterna, skratten, lekarna och den utsökta cypriotiska maten. Vinbladsdolmar var min favorit! Men jag kan inte minnas att jag tänkte på julens verkliga innebörd.

Naturligtvis är det annorlunda nu när vi har det sanna evangeliet i vårt liv. Mina två döttrar är vuxna med egna makar, men de bästa stunderna är ändå när vi sitter runt bordet och umgås.

Så är det för många när de tar tillfället i akt att förnya känslorna av kärlek tillsammans med familjen under julen. Försöken att sekularisera den här tiden på året verkar inte ha påverkat behovet att vara tillsammans.

Min hustru och jag verkade i Greklandmissionen Aten mellan 2009 och 2012. Hur ofta kände vi inte behovet av att göra mer för att tjäna våra medmänniskor. Det var med de känslorna som vi bestämde oss för att ändra på våra planer för juldagen. I stället för att vila och ta det lugnt bestämde vi oss för att be alla missionärer följa med oss och betjäna medlemmar och undersökare i Aten genom att bjuda på mat och mycket kärlek som så väl behövdes under en tid av förfärligt ekonomiskt kaos i Grekland:

”När ni är i era medmänniskors tjänst, är ni endast i er Guds tjänst.” (Mosiah 2:17)

Det var rörande att se missionärerna tjäna så kärleksfullt och inte äta själva förrän alla andra var mätta.

När jag gick runt bland medlemmarna sade de att det inte var maten som var viktig för dem utan det faktum att de kände sig älskade.

Det här är inte slutet på berättelsen. Vid ett tillfälle under

festen gick jag ner på våningen under och såg en medelålders kvinna titta in genom glasdörren i foajén. Jag bjöd in henne till oss. Först tackade hon nej, men efter lite uppmuntran kom hon in och inom några minuter var det som om hon var en etablerad medlem som njöt av maten och festligheterna. Det värmdede verkligen hjärtat!

Vi blev ännu gladare när vi ett år senare kom tillbaka

**Äldste
Christopher
Charles**

till Grekland på ett uppdrag och hon var där på söndagen. Allt som krävdes var ett enkelt leende och en inbjudan!

Sanningen är den att vi inte kan, inte bör, låta någon gå förbi oss utan en inbjudan. Svaret kan bara bli ”ja”, ”nej” eller ”kanske”, men tänk om en säger ”ja”. Tänk om några av vår himmelske Faders dyrbara juveler faktiskt säger ja. Vi hjälper till genom att öppna dörren till evigheten för dem, och hur stor ska inte vår glädje vara tillsammans med dem i vår Faders rike!

Det här är den bästa tiden på året att bjuda in andra att komma till Kristus eftersom många tycker om att komma på en gudstjänst med julsånger eller en julfest, men inte vad de skulle anse vara en mer formell gudstjänst.

Som barn satt jag vid min jordiske fars bord. Som man sitter jag vid bordet tillsammans med min familj. Låt nu andra komma och sitta tillsammans med oss vid vår himmelske Faders bord. Jag vittnar om en himmelsk Fader och om hans Son som bara vill att vi ska vara tillsammans med dem på festen.

Jag ber att den här artikeln ska beröra hjärtan när den Helige Anden inbjuder oss att handla och föra oändligt många jular i evangeliet till andra. ■

Att vara pionjär – Majhajken vi aldrig glömmer

Emma Sofia A., Västra Frölunda församling, Göteborgs stav

Pionjärerna var temat för årets majhajk. Vi skulle delas upp i familjer. Varje familj fick varsin handkärra som man hade byggt innan på UM/UK-aktiviteterna. Vi skulle lägga all vår packning på handkärnan och sedan gå med dem tillsammans med de andra familjerna och deras handkärror, i några dagar. Detta skulle bli ett litet smakprov av vad pionjärerna gick igenom. Den här hajken blev något av en upplevelse kan man säga.

Jag kommer ihåg första dagen, innan vi skulle börja gå. Alla sprang runt på parkeringsplatsen, upprymda över att träffa varandra igen. Men ändå inte lika taggade på att vandra tråkiga ändlösa sträckor med tunga handkärror. Vi skulle ”vara” pionjärerna. Lite så kändes det. I början när vi drog vagnarna på cykelbanor och trevliga grusvägar i skogen var det nog inte många som tog detta på så stort allvar. Man gick mest fram och tillbaka mellan vagnarna, åt godis och pratade. Alla såg fram emot kvällen med lägerbål, grillning och mycket underhållning, som det brukar vara på vanliga majhajker.

Hur gör vi nu då? Tabea Tittus och Sofia Renman från Utby församling funderar över ett hjul som inte klarade vikten och terrängen.

Men det här var ingen vanlig majhjak.

Det märktes redan när första vagnen bara efter någon timme gick sönder och de drabbade fick lasta över all sin packning på alla andras redan överfulla vagnar. Och när alla handkärror, ungefär 15–20 stycken, måste stanna var tionde minut för att någon fått punka. Vi skulle nämligen hålla ihop, precis som pionjäreterna, ingen fick gå i förväg eller komma efter. Jag började ångra att jag inte lyssnat bättre när våra ledare på UM/UK-aktiviteterna hade visat hur man lagade ett däck. Vagnen var det enda jag tänkte på. Bara inte min vagn fick punka, inte min! Så resonerade nog även de flesta andra. Bara inte min vagn!

Fast jag måste säga att det ibland var frestande att sparka sönder kärran så man slapp dra den och sedan ge bort packningen till alla andra.

När vi kom fram den kvällen blev det inte mycket lägerbål. Alla var dödströtta och däckade i sina tält direkt.

Men första dagen var rena skogs promenaden jämfört med den andra, då stigarna knappt var stigar längre, utan bestod av stenblock, stora rötter och diken. Det gick inte att dra handkärorna som förut, utan man var tvungen att bära och slita i dem för att komma fram. På vissa ställen var det nästan helt omöjligt. Det var myrar, sumpmarker och lera överallt. Men i takt med att terrängen blev tuffare började min-vagn-attityden ändras. Man började inse att alla skulle igenom det här tillsammans, varenda handkärra. Alla bara samarbetade. Alla hjälpte varandra. Folk var så positiva.

CARLJOHAN MALM

**Stavs-president
Ulf Strömbom
som Brigham
Young välkom-
nar våra nutida
Pionjärer.**

När det kom en mördarbacke var det ingen som satte sig ner och surade. Istället bokstavligen kutade alla upp med sina vagnar och en del tävlade om vem som kom först! Personer man aldrig trodde fick plötsligt kraft mitt från ingenstans och bara malde på. Det är så otroligt hur svåra situationer verkligen kan locka fram det bästa hos folk. Många unga män, både stora och små, bar så mycket vagnar att det var ett mirakel att deras ryggar inte gick sönder. När någon hade det svårt med sin vagn, var det så fint att se hur de utan att tveka, nästan automatiskt gick dit för att hjälpa till. Det påminde mig om pionjäreterna, om de unga männen som gick genom isfloder fram och tillbaka för att hjälpa alla människor över, ända tills de själva dog av köld.

Men som tur var slapp vi isfloder.

Och vi hade inte jobbigt terräng hela tiden.

Ibland kom det grusvägar och asfalt. Man lärde sig att uppskatta asfalten och såg den som en motivation att fortsätta framåt när det var jobbigt. Samtidigt varade inte asfalten så länge att man blev van, glömde bort hur tufft det hade varit i skogen och blev uttråkad. Precis som med livet. Ibland rullar det på bara, ibland måste man kämpa och slita. Men provningarna behövs för att man ska bli starkare och uppskatta när man har det bra.

Man lärde sig också att inte tänka så mycket. Ibland är det bara att köra, och så löser det sig på vägen. Jag minns speciellt en gång. Alla var utmattade och griniga, varenda muskel i kroppen värkte. Och framför oss låg ett ca 100 meter långt traktorspår, fyllt med ungefär en meter vatten och gytta. Det var för smalt för att kunna köra vagnarna ovanpå spåret.

Runt omkring fanns bara en massa träd och buskar som inte gick att ta sig igenom. Det var omöjligt. Helt omöjligt. Alla väntade på att ledarna skulle säga att det inte gick, att vi fick bryta och att man fick åka hem. Man kunde se i deras ögon att de var oroade.

Men vi bara körde. Utan att tänka.

Några i familjerna lastade av all packning från sina vagnar och gick över med den. De andra tog av sig skorna och gick rätt ner i vattnet med vagnen efter sig. Efter ett tag hittade man även en stig uppe i skogen som man kunde komma runt traktorspåret med. På något mirakulöst sätt löste det sig. Allt och alla kom över. Det var en helt fantastisk känsla. Att tillsammans ha klarat någonting som från början verkade helt omöjligt.

Men det var inte slut här.

Dagen började närma sig sitt slut och det blev solnedgång. Ingen hade fått i sig minsta lilla middag. Efter att ha promenerat på en knagglig grusväg ett bra tag såg vi den brantaste, längsta och mest mardrömslika mördarbacken hittills, resa sig framför oss. Alla tog tag i sina handkärror, samlade sina sista krafter och rusade uppåt. När de sista pressat sig upp för backen och nått toppen såg de att alla plötsligt hade stannat. Alla var tysta och stirrade framför sig. För där var en till backe. Eller snarare ett stup. Rakt ner. Det fanns ingen bra och säker väg att ta sig ner för, vart man än såg. Bara en massa stenblock, stockar och buskar.

Nu orkade jag inte mer! Aldrig i livet att vi skulle lyckas ta oss ner härifrån helskinnade, med vagnar och allt. Jag satte mig på en stubbe och kände att jag hade gett upp.

Men så såg man hur alla ens vänner samlades runt den första kärran och hur det sakta men säkert bar iväg utför. Hur alla höll emot allt vad de hade och hur de slutligen tog sig ner. Sedan kom vagn efter vagn efter. Folk sprang upp och ner för att hjälpa de andra.

Jag stod där på toppen och kände att vi verkligen var pionjärer. Vi hjälpte varandra. Vi höll ihop. Ingen lämnades utanför, det fanns en sån gemenskap. Och jag kände starkt att vi inte höll emot de handkärorna själva. Det fanns någon som vakade över oss. Som såg till att vi kom ner oskadda. Man blev så otroligt tacksam mot pionjärerna, för allt de gick igenom. Ändå var detta bara ett smakprov. Vi gick totalt 2–4 mil. De gick över 200!

Detta var en av de jobbigaste sakerna jag har gjort i mitt liv. Men jag ångrar inte en sekund att jag gjorde det. Jag har lärt mig en massa, träffat nya människor och kommit närmare dem jag redan kände sen innan. Och jag har fått en helt annan syn på vad pionjärerna gick igenom. Den här majhajken är något jag aldrig kommer att glömma. ■

Gemensam indexering i Örebro under ett världsomfattande evenemang

Birgitta Wennerlund

Måndagen den 21 juli blev en speciell dag för alla som upptäckt hur roligt det är att indexera. Det var en dag då FamilySearch ordnade en aktivitet för att se hur många indexerare och granskare som gjorde minst en bunt under 24 timmar. Målet var att minst 50 000 skulle indexera eller granska.

Målet nåddes när amerikanerna vaknade och satte igång att indexera. Innan dess hade man i Europa nått 12 000 efter bara fyra timmar och vid lunchtiden nåddes 24 029. När alla hade räknats var det 66 511 som tog tillfället i akt under detta dygn och visade att man med gemensamma krafter kunde indexera och granska

5,7 miljoner poster (notiser i någon födelse-, vigsel- eller dödbok) på en enda dag!

I Sverige deltog 107 volontärer med att indexera totalt 264 buntar och granska 122.

I Örebro hade Pär Lohman, indexeringsledare i Stockholms stav, tömt det stora matsalsbordet och inbjudit alla intresserade att komma till familjens hem för att indexera tillsammans. Omkring 35 kom och gjorde sin bunt den kvällen.

Över 4 000 registrerar sig som indexerare varje vecka någonsans i världen. Om de väljer att fortsätta beror förstås mycket på hur det går för dem i början. Det är FamilySearch medveten om och därför försöker de hitta lättare projekt.

De svenska kyrkoböckerna hör inte till de mest lättlästa och därför är indexerare och granskare glada för att kunna göra de maskinskrivna registren i Stockholms stads församlingar.

”Även om evenemanget är över”, säger FamilySearch under rubriken FamilySearch Indexering av Sveriges befolkning på Facebook, ”vill vi att du fortsätter att indexera och spela en viktig roll för andra människor genom att underlätta för dem att hitta kopplingar till sitt förflutna.”

Vi har många kyrkoböcker bevarade i Norden och vi

behöver därför många som hjälper till att indexera och göra dem sökbara på internet. Det är vad indexering handlar om! Man skriver helt enkelt av vad som står på ett uppslag i en kyrkobok – svårare än så är det inte. Känner du att du vill prova, men är lite osäker på hur man ska göra – vänd dig då till din indexeringsledare i staven eller distriktet. Just nu är det följande som har detta ämbete: i Umeå distrikt Ulla-Lena Larsson, i Stockholms stav Pär Lohman, i Stockholms södra stav Lena Lindqvist, i Göteborgs stav Synnöve Nilsson och i Malmö stav Birgitta Wennerlund.

Sven Luthman, som arbetar

för FamilySearch i Norden, önskar att indexeringsledarna samarbetar om att lyfta vissa projekt framåt i tiden så att de blir mer lättlästa. ”Om några arbetar på en del och andra på andra projekt tar det lång tid att få ett projekt att komma in på 1800-talet, då ’vanliga svenskar’ kan läsa handstilen. Det behövs samarbete!”

Vikten av indexeringen betonades av första presidentskapet i ett brev till medlemmarna den 29 feb 2012:

”Medlemmarna uppmuntras att delta i FamilySearch indexering som är mycket viktig för släktforskningen och tempeltjänsten.”

Indexeringsledaren i Stockholms stav, Pär Lohman, gjorde måndagskvällen till en trevlig hemafton när vardagsrum och kök hela kvällen fylldes av glada indexerare som kom, gjorde sin bunt och sedan gick eller stannade kvar för att hjälpa och uppmuntra varandra i arbetet.

BIRGITTA WENNERLUND

Naturskyddsföreningen presenterar sig i Kristianstad

BIRGITTA WENNERLUND

Birgitta Wennerlund

I början av maj månad bjöd äldstekvorumet i Kristianstads gren in representanter från Naturskyddsföreningen för att berätta om sina olika projekt i lokalföreningen.

Karin Bergendal och Virga Kulikauskaite som även arbetar på Naturum Vattenriket gav 20-talet närvarande en inblick i olika projekt, exkursioner, utflykter, föreläsningar med mera, som man inte behöver vara medlem i föreningen för att vara välkommen till.

Den här kvällen handlade det framför allt om mat. "Länderna i syd" kallar man de länder som förr kallades u-länder eller tredje världen. Naturskyddsföreningen bildades för över 100 år sedan för att skydda naturen, vilket fortfarande utgör basen i dess verksamhet. Men man försöker också påverka politiker, speciellt på riksnivå, som har ansvar för jordbruk, hav, klimat skog, miljögifter,

Karin Bergendal (t v) och Virga Kulikauskaite berättade för medlemmarna i Kristianstads gren om hur vi som konsumenter måste göra de rätta valen för att visa producenterna att vi bryr oss om vår miljö.

områden som man har speciella informationsdagar kring. Många medlemmar är aktiva inom de riktäckande nätverken för dessa områden.

Våra inbjudna gäster betonade att vi i framtiden inte kan driva jordbruk som vi hittills gjort, för då skulle allt levande ta skada. Ekologiskt jordbruk har inga bekämpningsmedel och ingen konstgödsel, och kraven i Sverige är högre än inom EU. Att GMO betyder genmodifierade organismer var det nog inte många som visste. För att godkännas som ekobonde måste också djurens foder odlas på den egna gården. "Djuren får då vistas utomhus och får utlopp för sitt naturliga beteende", berättade Karin Bergendal. Eko-odling roterar odlingen på olika platser och man tar hjälp av naturliga fiender som äter upp skadedjuren. "Det finns fällor som lockar till sig skadeinsekter med hjälp av falska parningsdofter", fortsatte hon. Så bra tänkte många, då slipper vi spruta äppelträden.

Det talades också om gränsvärden och om risker som hormonstörande effekter och kunskaps-luckor och om bristen på kunskap om hur överstigna gränsvärden och långtidsexponering påverkar människan.

Under sista halvtimmen gavs tid för frågor och representanterna från Naturskyddsföreningen blev säkert glatt överraskade över alla frågor som ställdes och intresset för att medverka till en bättre och renare värld.

Förr tillverkade många fler sin egen mat. Idag är vi mest konsumenter. Butikerna vill tjäna pengar och därför kan vi påverka genom våra val. "Vi kan genom att välja KRAV-märkt skydda naturen, gynna mångfalden och kämpa mot de kemiska bekämpningsmedlen", förklarade Virga Kulikauskaite.

Våra besökare fick också höra att som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är det naturligt att ta god hand om våra kroppar och även om vår jord. ■

Släkthistoriska rådgivande i Sverige och Norge

Ingemar Nyman

Under våren 2014 kallades Louise och Ingemar Nyman till "släkthistoriska rådgivande" i Sverige och Norge, efter Kari och Birger Sandum, ett intressant och viktigt uppdrag.

Uppgiften innebär att inspirera och utbilda medlemmar/ledare i släktforskning och släkthistoria. Det kommer att bli många mil på svenska och norska vägar med en förhoppning att "lågan skall tändas" för många fler; *att ta med namn till templet och svetsa samman familjen.*

Vår profet, Thomas S. Monson och hans rådgivare undervisar oss regelbundet, i *Liahona* och på generalkonferenserna, att vi behöver fler vittnen om släkthistoria, att vi måste visa vår "vänliga sida" genom berättelser och foton av vår familj och dem som gått före oss.

Förutsättningarna finns idag, på ett sätt som inte funnits tidigare, främst genom de 143 tempel vi har runt om i världen och med ytterligare omkring 20 under uppförande. Genom vår tids tekniska utveckling med datorer och anpassade program har alla möjlighet, på ett enklare sätt, att skapa sitt eget släkträd och att släktforska hemifrån vid sin egen dator.

Ingemar har tjänat bland annat som grens-president, biskop och senast som stavs-president i Stockholm stav. Han och hans hustru Louise gläds över sitt nya kall, att få vara rådgivande och utbildare för släktforskning och släkthistoria. De välkomnar samarbetet med församlingar, stavar, distrikt och medlemmar som behöver hjälp på traven att starta upp eller "påskynda frälsningsarbetet". ■

INGEMAR NYMAN

Nya släkthistoriska rådgivande för Sverige och Norge är Louise och Ingemar Nyman.

SISTA DAGARS HELIGA I SVERIGE BERÄTTAR

Daniel brinner av Elias Ande!

Birgitta Wennerlund

Under våren har Daniel S., 13 år i september, kommit många gånger till släktforskningscentret i Kristianstad. Ibland har han bara kunnat stanna en halv timme eftersom han måste passa tåget hem till Önnestad.

Förutom att Daniel har indexerat 2 500 namn har han nu upptäckt hur spännande det är att

hitta sina egna förfäder i kyrkböckerna. "Man vet aldrig när man hittar den man söker efter", säger han och berättar att han hittills hittat cirka fyra generationer till på sin pappas sida.

Ibland har han fått hjälp på centret att hitta rätta kyrkböcker, men det tycker han om. "Att jag har någon vid min sida som vet vad jag ska göra känns bra",

Daniel S. har upptäckt hur spännande det kan vara att söka efter sina förfäder i gamla kyrkoböcker. Han får åka buss in till släktforskningscentret och tåg hem, men det tycker han det är värt – även om han ibland bara kan stanna en halv timme.

tycker Daniel. Det kan vara lite knepigt att läsa gammal handstil ibland, men han försöker se första stora bokstaven och sedan tyder han de andra så gott det går.

Daniel planerar att åka till templet i Köpenhamn och döpas för sina manliga förfäder. På frågan hur han tror det kommer att kännas svarar han: "Jag känner mig hjälpsam, som att jag gör något viktigt."

Birgitta Wennerlund som tjänar som föreståndare för centret är inte förvånad över hur lätt Daniel har att förstå hur

det går till att forska. "De unga är uppvuxna med datorer och de har väldigt lätt för att fatta!", säger Birgitta. "Snart kan han bli en bra hjälp på centret och lära andra att forska och indexera. Det skulle vara väldigt roligt att se fler ungdomar följa apostlarnas och profeternas uppmaning att lära sig forska och indexera. Det är väldigt spännande att vända blad i kyrkoböcker som är flera hundra år gamla! Och glädjen är STOR när man hittar någon, först i födelseböckerna och sedan hela familjen i husförhörslängden." ■

Artiklar till Lokala sidorna

Välkommen att skicka in bidrag till Lokala sidorna under följande rubriker:

Lokala Nyheter, Hur jag vet, Sista Dagars Heliga i Sverige berättar, Favoritskriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) och Läsarkommentar.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. De skickas även vidare till den nya svenska hemsidan. Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

För att få artiklar och foton publicerade behövs tillstånd från artikelförfattare, fotograf och personer på fotot (undantag: om det är en nyhetsartikel behövs inte tillstånd från personer på fotot). För barn och ungdomar under 18 år behövs alltid tillstånd från föräldrar.

Speciella blanketter finns nu för dessa tillstånd som kan hämtas från kyrkans svenska hemsida, jesukristkyrka.se, under menyn "Kontakta oss" nere till höger klicka på "Hur man skickar in artiklar". Blanketterna måste fyllas i och undertecknas, och skickas eller mejlas tillbaka till redaktionen.

Kontakta redaktionen för mer information.

Eivor Hagman, redaktör
eivorhagman@hotmail.com
Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping
Tel. 036-719663

Helena Österlund, ass. redaktör
helena.osterlund@gmail.com
Söderby Parkväg 111, 136 63 Söderby
Tel. 08-7770401 ■